

„Ja teie ei luba, onu? see on ülelohus!“

„Aha.“ hüüdsivad armastajad nagu somando pääle.
„Näe nüüd!“

„Bogan mõistu!“ ütendas Pavusch. „Oled sina, kassanoff ka teiste leeris? Mis tead sina sellest, kas see õigus eht ülelohus on? Mis sa sin oma teenituse ajal otsid?“

„Piano, piano, onufene,“ naeris Ruprecht. „Mul oli sija ligidale wähe asja ja tulin siis wäheks ajaks ka sija, et teile eila õhtu tubaka kollegiumis ette tulnud nalja jutustada.“

„So?“ mõnises Pavusch. „No see saab jälle asi olema!“

„Muidugi! Nii rõõmsas tujus ei ole ma majesteeti veel itäl enne näinud.“

„Noh, mis jääb siis oli? Nääg!“

„Wobaherra von Gundling ja üks wõõras, keda ma ei tunnud, mängiswad seanäitlust.“

„Seanäitlust? seda pidawat nad ju õige sajedasti etendama?“

„Ei, mitte nii, mõlemad tegiwad õigade rõõkimist ja hu numist järele ja nimelt nii loomulikult, et terve seltskond tui hullus meeles oli. Nõgi auuwäärt isa Fassmann naeris, ja mis majesteedisse puutub, siis oli ta naerust otse lange.“

„So?“ ümises Grundmann mõteldes. „Niisugused asjad teewad siis meie kuningale rõõmu?“

„Muidugi!“

„Kapellmeistri herra. Teie saate mind warsti auustama!“

„Kui selleks põhjust on, miks mitte! — Mis sul mõttes on?“

„Uhe tunni pärast saate eht kuulda. Ela hästi, Leenifene; ole julge, kõik saab eht hästi lõppema!“

Ja ruttu lahkus ka toast.

„Ma usun tõepoolest, et ta nüüd õigade tarjumisele tabab muusikat juurde lisada,“ sõnas Ruprecht pääd raputades. „Sellest võib tore lugu saada. Aga nüüd pean ka jälle minema. Sumalaga, onu, Sumalaga onutütar! Väa püstit! Küllap onu järele annab, eht ole onufene?“

Ja läinud ta oli.

Kuninga terawameelse teenri arwamine oli õige. Umbes tunni aja pärast tuli Grundmann tagasi ja ulatas kapellmeistrile pakitse noodilehtesid.

Pavusch waatas nad läbi, ja naeratus lehwis ta näosi üle.

„Dopus luue jagotte tarwis?“ ümises ta. „Õm, õm, mitte sugugi paha, õige algupäraine foguni. Aga mis sellega teha, kirikus me seda ometi ei tohi ette kanda.“

„Kirikus mitte, küll oga loosis majesteedi ees.“

„Noh, eht me näe. Aga nüüd suu kinni ja minu lausest eemale! Veian ma sind weel kord siit, siis wi listan laulu, nii et ju kuulmine ja nägemine kaob. Ja nüüd Sumalaga!“

2.

Kuningas Friedrich Wilhelm I. ei pidanud ilusatest kunstidest mitte suurt lugu. Iseäranis wähe hoolis ta muusikast ja lastis sellepärast tobe, niipea kui ta pärast isa surma troontie sai, suurema jao õuemuusikantistid lahti. Tubatus järelejäanud osa üle sai wana Barthel Pavuschi kätte usaldatud. Sel muusikakoorigil olit tohusels, paraadedel ja pidudel mängida, aga määratud õhudel loosis ka kontserti anda.

Vähemal niisugusel kontserdil seisis ka Grundmanni